

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. J. F.**, bývajúceho vo V., zastúpeného Mgr. J. M., advokátom so sídlom v L., proti žalovanej **S.**, so sídlom v B., IČO: X., **o obnovu konania**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 9 C 120/2011, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. novembra 2011 sp. zn. 17 Co 320/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 19. augusta 2009 č.k. 17 C 55/2004-98 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru vo výške 43 258,31 €. Žalobu zamietol s odôvodnením, že nebola daná hmotnoprávna podmienka pre priznanie tejto náhrady (neplatnosť výpovede), lebo rozsudkom Okresného súdu Lučenec zo 14. novembra 2008 č.k. 6 C 122/2003-249 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. marca 2009 sp. zn. 17 Co 344/2008 bola výpoveď daná žalobcovi posúdená ako platný právny úkon žalovanej.

Žalobca podal 28. júla 2011 na Okresnom súde Lučenec návrh na obnovu konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 17 C 55/2004. Poukázal na to, že Okresný súd Lučenec

rozsudkom zo 14. novembra 2008 č.k. 6 C 122/2003-249 určil, že výpoveď žalovanej z 25. marca 2003 daná žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatná. Je síce pravdou, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 25. marca 2009 sp. zn. 17 Co 344/2008 najskôr tento rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol, jeho rozhodnutie bolo ale Najvyšším súdom Slovenskej republiky zrušené uznesením z 9. júna 2010 sp. zn. 5 Cdo 42/2010 a následne Krajský súd v Banskej Bystrici v potvrdzujúcom rozsudku zo 16. marca 2011 sp. zn. 17 Co 141/2010 (ďalej len „potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu“) konštatoval neplatnosť žalobcovi danej výpovede. Potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu je v danom prípade dôvodom obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Okresný súd Lučenec uznesením zo 7. septembra 2011 č.k. 9 C 120/2011-53 povolil obnovu konania vedeného na ňom pod sp. zn. 17 C 55/2004. V odôvodnení uviedol, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu predstavuje dôvod obnovy v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a že žalobca podal návrh na obnovu konania v lehote uvedenej v § 230 ods. 1 O.s.p. O dôvode obnovy konania sa žalobca dozvedel (až) dorúčením písomného vyhotovenia potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu (28. apríla 2011). Na tom nič nemení skutočnosť, že sa osobne zúčastnil na vyhlásení potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu (16. marca 2011). Návrhu žalobcu na obnovu konania preto vyhovel.

Uvedené uznesenie súdu prvého stupňa napadla žalovaná odvolaním. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 29. novembra 2011 sp. zn. 17 Co 320/2011 napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že ak je dôvodom obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. rozhodnutie súdu, ktoré nemohol účastník bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, môže ním byť iba rozhodnutie právoplatné (§ 159 ods. 2 O.s.p.). Lehota uvedená v § 230 ods. 1 O.s.p. začína preto účastníkovi konania plynúť až od doručenia takého rozhodnutia. V dôsledku toho je nesprávny názor žalovanej, že v danom prípade začala táto lehota žalobcovi plynúť od vyhlásenia potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu a že jeho návrh na obnovu konania je podaný oneskorene.

Proti tomuto uzneseniu podala žalovaná dovolanie. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Podľa jej názoru sa žalobca „dozvedel o dôvode obnovy“ už pri vyhlásení potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu (16. marca 2011), teda nie až dorúčením jeho písomného vyhotovenia (28. apríla 2011). Ustanovenie § 159 ods. 1 a 2 O.s.p., na ktoré poukázal odvolací súd, sa týka právoplatnosti rozsudku súdu, tá ale s momentom, kedy sa účastník „dozvedel o dôvode obnovy“, nemá nič spoločné. Keďže lehota uvedená v § 230 ods. 1 O.s.p. uplynula žalobcovi 16. júna 2011 a návrh na obnovu konania podal až 28. júla 2011, bol tento návrh podaný oneskorene. Žiadala preto dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol tento mimoriadny opravný prostriedok žalovanej odmietnuť, prípadne zamietnuť (ak Najvyšší súd Slovenskej republiky dospeje k záveru, že dovolanie je procesne prípustné).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovanej smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. V danej veci

prípustnosť dovolania podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neprichádza do úvahy, lebo napadnuté nie je uznesenie uvedené v týchto ustanoveniach.

Dovolací súd ďalej skúmal (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.), či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Procesné vady konania uvedené v tomto ustanovení neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Žalovaná v dovolaní namieta, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie veci považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní. Nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež R 54/2012).

Nakoľko prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky procesne neprípustné dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania (z procesných dôvodov) sa nemohol zaoberať otázkou, či napadnuté rozhodnutie spočíva na (ne)správnom právnom posúdení veci.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. novembra 2012

JUDr. Emil Franciscy, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková